

ממתבחה של מתפלת

מתכונים לחיים טובים יותר

עלון 57 י"ח חשון תשע"ח 07/11/17

בין המילים (או ה'מילים')

בעלון: המשך נושא הזקנה עם בקשה מהקוראים להשתתף בדיון. חוויות מהבר מצוה של נכדי אלחנן. ומדור הפיקנטריה.

זוית אישית

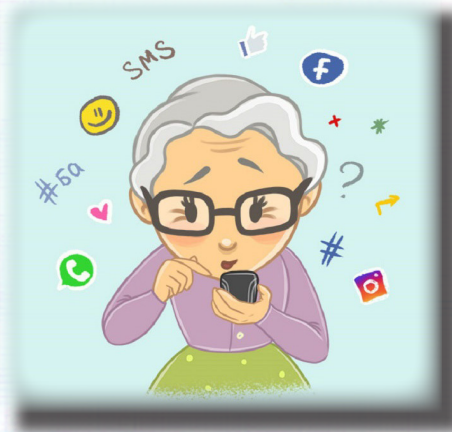
בהקשר נושא הזקנה, שיחה שהייתה לי עם אחד מבני לפני שנים מספר, מהדהדת ומעוררת בי הרהורים ושאלות שברצוני להעלות לדיון.

- האם אני כסבתא אמורה 'להרוויח' את יחס הנכדים אלי, ולעשות להם אטרקציות, כך שהקשר תלוי עד כמה שאני עומדת בדרישות?
- האם האחריות לקשר מוטלת אך ורק עלי?
- האם מקומי ומעמדי כסבתא מקנה לי היום איזושהו ערך בפני עצמו ללא תנאי, אך ורק בגלל היותי אימו של אחד ההורים?
- האם להורים יש תפקיד כמתווכים ביני ובין הנכדים? ואני לא מתכוונת שהם אמורים 'לשווק' אותי. (אז למה אני בעצם מתכוונת?)

לשולים ככלי שאין חפץ בו.

מה יעשה הזקן האיטי והשחוק שמרגיש מפגר, לא בעניינים, לא מצליח לשווק את עצמו, אין לו כישורים עכשוויים, ולא מוצא קהל שמעריך את ניסיון חייו?

השבוע אני רק מעוררת מחשבות והרהורים, ובעזרת ה' שבוע הבא יהיה עוד הרחבה בנושא.

אנחנו נכנסים לעניין הכבוד שאנו חייבים בו להורינו ולהוריהם. וכאן אנו נתקלים בדילמה.

כמה קשה היום להעריך ולכבד מישהו שלא מצטיין או הוכיח את עצמו בתחום זה או אחר.

העולם מציע לזרום, לא להיות כבד, הקידמה שועטת בצעדי ענק והחיים משתנים חדשות לבקרים, כך שמי שלא עומד בקצב נזרק

על מלאכים וילדים [בני כל הגילאים]

לפני שנים עמדתי ליד דלת ביתי בתחתית גרם המדרגות וראיתי את בתה התינוקת של שכנתי עומדת בראשו בחוסר יציבות מפחיד, גופה הקטנטן היה מוטה באלכסון כלפי מטה והנפילה נראתה כמעט בלתי נמנעת. קפאתי במקומי, התאפקתי ולא השמעתי את הצעקה שעמדה על דל שפתיי, כי ידעתי שהבהלה תגרום לנזק. ואז, הילדה התיישרה, אחזה במעקה והחלה לרדת לאיטה.

'את חייבת להתפלל עליו', אמרה לי כלתי, 'אין שום סיכוי שהוא יצליח לעבור את העלייה לתורה, הוא פשוט לא יודע. צריך להתחולל נס ומלאך ידבר מגרוננו.'

התפללתי, כמובן. ונחשו מה קרה. המלאך אכן התייצב לימינו של נכדי והוא קרא בקול צלול ללא אף טעות אחת.

אז הפעם לא אכתוב על ניירות הטישו שהועברו בין המחוננות והכלה, אלא על מלאכים שמלווים ילדים.

ובחזרה לחוויות הבר מצוה של נכדי אלחנן. (אני יודעת שכבר כתבתי על כך באירוע הקודם, אבל מה לעשות וזה מרגש אותי בכל פעם מחדש.)

כמה נהדר לראות קהילה משתתפת ושמחה כאילו הם כולם חלק ממשפחה. מגשים מלאי כל טוב זרמו אל הבית, אנשים טרחו והגיעו לבית הכנסת כשכל אחד רוצה לקחת חלק באירוע משמעותי שכזה. כמה דיסון קיבלו עצמותי מלשמוע פירגונים הבאים מעומק הלב על בני הזוג וילדיהם. ואיך

התמוגגתי לראות את חתן הבר מצוה רוקד באמצע המעגל עם ילד עם הילד עם תסמונת דאון.

איך אפשר להבין את מה שקרה באופן הגיוני, האם לא ברור שמלאך אחז את הפעוטה ומנע את הנפילה הטבעית? כמובן שהאם לא ידעה מאומה על התרחשות הדברים.

כמה שנהיה מסורים, כמה שנשקיע ונתאמץ, מי מאיתנו יכול להשלות את עצמו שאנחנו מגדלים, דואגים, ושומרים על ילדינו. לולא ההשגחה התמידית המקיפה את הילדים, בלי הסייעתא דשמיא שבכל רגע ורגע, בלי הניסים שבכל יום עימנו, איך היינו מסתדרים?

ומתוך הניסים הגלויים אנו אמורים ללמוד גם על אלו הנסתרים...

פינת הפיקנטריה

איש מדי שנה בארה"ב בגלל ריכוז יתר בטלפון, המספר זינק ל-1.300 בשנת 2012.

חוץ מהעובדה שזהירות המחייבת בדיקה, אולי כדאי להחליט שעדיף להרים את העיניים ולהתבונן, יתכן ונלמד משהו מהאנשים סביבנו, יכול להיות שנראה דבר או שניים שיחכימו אותנו ללא התיווך של אחרים שהחליטו ממה אנו אמרים להתרגש, מה צריך לעניין אותנו, ולהלעיט אותנו במה שנראה להם נכון. והכי חשוב, איך נדע מאין באנו ולאן אנו הולכים אם לא נסתכל?

ידיעה שלכדה את עיני בעיתון השבוע:

הוואי - 'קנס של \$100 למי שחוצה כביש תוך צפייה בטלפון'. אנו כבר מודעים לחוק האוסר על שליחת מסרונים בסלולרי בזמן נהיגה, הוואי לקחה את זה צעד קדימה ואסרה זאת גם על הולכי רגל.

קל להבין את הרציונל של חוק כזה, מספר הולכי הרגל שנפגעו כי התרכזו יותר מדי במסך עלה באופן חד. מחקר שנערך לפני שנתיים מצא שלפני המצאת הסמרטפון [בתרגום חופשי 'טלפון חכם' שהופך את האדם לטיפש ו/או מיותר] נפגעו פחות מ-400

**"אם אתה רוצה להמריא לשמים
אתה חייב לעזוב את האדמה.**

**אם אתה רוצה להתקדם אל העתיד,
אתה חייב לשחרר את העבר."**

